

har Ret i. Jeg maa for øvrigt sige, at jeg ikke saadan alene er valgt af ondsindede Agrarer, men ogsaa har haft nogen Tilslutning fra Aalborg By. I det hele taget betragter jeg mig som valgt af 7de Kreds, og derfor er jeg, selv om jeg ikke har boet i Aalborg i en saa lang Aarrække og maaske heller ikke kender saa meget til Aalborgs Forhold som det ærede Medlem, lige saa berettiget som han til at paatale de Ting, som angaa Aalborg By og dens Interesser.

Hage: Der synes aabenbart indenfor det høje Ting at være en opdukkende, en *ny* opdukkende Interesse, kunde jeg sige, for endelig en Gang her i Landet at faa Bestemmelserne med Hensyn til Kystfredning ændrede paa en tilfredsstillende Maade, idet to af de tidligere Talere, det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) og det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (Nordby), begge have været inde paa denne Sag. Da jeg i tidligere Tid har haft megen Lejlighed til at beskæftige mig med den og nærer varm Interesse for, at vi en Gang skulle naa til at faa vedtaget fornuftige Regler derom, vil jeg gerne tillade mig at sige et Par Ord i Tilknytning til de ærede Medlemmers Udtalelser. Jeg skal først minde om, at i Samlingen 1898—99 var Sagen til Forhandling i dette høje Ting i Anledning af et privat Lovforslag, som blev sendt her op fra Folketinget. Det naaede ikke til Afgørelse — det var ret sent, det kom her op, saa vidt jeg mindes sidst i Marts, saaledes at der ikke kunde naas en endelig Afslutning paa Sagen. Det følgende Aar kom der atter et lignende Lovforslag til Forhandling i det høje Ting. Det kom her op midt i December og gik til Udvalg. Der havde der været en udmærket Lejlighed for dette høje Ting til at faa Sagen tilfredsstillende ordnet. Det Lovforslag, som kom fra det andet Ting, var efter min Mening brugbart og vilde have kunnet føre til overordentlig gode og heldbringende Resultater, men dette høje Ting ønskede, naar et Lovforslag paa dette Omraade skulde gennemføres, at Regeringen skulde tage Sagen i sin Haand, altsaa at der skulde forelægges et Regeringslovforslag. Det høje Ting endte Sagens Behandling med en Dagsorden, der udtalte sig i Overensstemmelse hermed. Jeg nævner ikke dette for at rette nogen Bebrejdelse, jeg mener blot, at det var uheldigt, at det den Gang gik frem, som det gjorde, thi

jeg tror, at der i 1900 havde været en Mulighed for en heldig Løsning.

Det følgende Aar fremkom der et Regeringsforslag, som heller ikke gennemførtes, og siden den Tid have vi ikke hørt mere om Spørgsmaalet. Jeg har i mit stille Sind undret mig noget derover, men da de højtærede Ministre have saa meget at bestille og at tænke paa, har jeg ikke villet presse paa. Da nu imidlertid flere andre have draget Sagen frem, tillader jeg mig ogsaa at henvende mig til den højtærede Landbrugsminister med en Forespørgsel, om vi ikke nu snart skulde tænke paa at faa en Kystfredningslov til Behandling paa Rigsdagen. Denne Sag bør sikkert ikke have Lov til at hvile for længe, dertil staar der for store Interesser paa Spil. Forholdene ere nu — deri slutter jeg mig ganske til det ærede 4de kongevalgte Medlem — skandaløse, der er saa absurde Bestemmelser i de nugældende Love, at vi ikke vedblivende kunne leve under en saa utilfredsstillende Ordning.

Jeg vilde nu maaske slet ikke have taget Ordet om denne Sag, efter at to andre ærede Medlemmer have haft Ordet om den, men der er et enkelt Punkt, som ligger mig ganske særligt paa Sinde, og som jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger om. Begge de ærede Medlemmer have været ganske kort inde derpaa, men jeg ønsker at sige lidt mere om Spørgsmaalet Møens Klint. Vi kende jo alle Møens Klint, enhver Dansk elsker den paa Grund af dens under vore Forhold ganske ejendommelige Naturskønhed, og det vilde sikkert være en Smerte for enhver at tænke sig, at den skulde gaa til Grunde. Nu vil man maaske dertil sige: Ja, men naar Du og dine Meningsfæller eller Kolleger her i Tinget have rettet en Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister om at fremsætte en Kystfredningslov, og naar det er muligt, at den højtærede Landbrugsminister vil imødekomme disse Ønsker, bør vi vente med at træffe Foranstaltninger vedrørende Møens Klint, indtil vi se, hvorledes den ny Kystfredningslov bliver og hvilke Bestemmelser den kommer til at indeholde. Dertil siger jeg: Nej, Forholdene paa Møens Klint ere ekceptionelle og ere nu saa faretruende, at vi ikke kunne vente, der bør efter min Opfattelse trædes hurtigt og rask til, hvis vi ikke ville risikere alt for store Ulykker. Og vil man dertil sige: Ja, men vi kunne jo ikke ofre uhyre store Summer derpaa,